

Hazafelé a Muzsikás

Az eltelt évtizedek alatt a zenekar nem veszett erejéből

A Muzsikás: kazetták és lemezek az egykor volt gimnáziumi kollégiumban, később az egyetemi albérletekben. Dalok vizsgák utáni estéken. A betyárnóta és az Azt gondoltam, eső esik... És Éri Péter somogyi furulyaszava. Muzsikást hallgatni ma olyan, mint hazajárni.

MURAY GÁBOR

Háromnapos nyári fesztivált indított csütörtökön a Művészetek Palotája Hazafelé címmel, az elnevezést a Muzsikástól kölcsönözték, amelynek azonos című albumát a száz legjobb világzenei album közt tartják számon. A nyitókoncertet csütörtökön a Muzsikás adta, a Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem megtelt. Megtelt, mert a Muzsikás nem veszett erejéből, sőt, a koncerten újra bebizonyították, hogy helyük a magyar kultúrtörténetben örök.

Hát igen. És Muzsikást hallgatni most is, mint mindig, olyan, mint hazajárni; ha belekezdenek a szászsávásiba vagy a dunántúli ugrósba, megérint az otthon szaga. Illatok, rég belénk ivódott ízek ezek, amelyek nélkül az ember már már kifosztva érzi magát. *Hamar*

Dániel, Éri Péter, Porteleki László és Sipos Mihály vendégeket ezúttal is hívott. Hozták a magyarpalatkaiakat, mert, mint Hamar mondja, az a harminc esztendővel ezelőtt meghallott vajdakamarási nagybögőszó egy életre szól, s életre szól Porteleki László barátsága is a palatkaiakkal, akik primásnak is hívták őt oda; át, Erdélybe, haza. A mai primás, az *ifjabbik Kodoba* itt volt, de itt voltak az öregek is, vérből zenéltek, és vérből táncoltak, mert máshogy nem lehet.

Hazafelé kísért a vendég *Szokolai Dongó Balázs* duda-szava, a bajsza alatt mindig mosolygós *Havasréti Pál* tekerőlantja, de leginkább *Petrás Mária* énekhangja. Ahogy énekelt, az impozáns hangversenyteremben megérezhettük, hogy napkelet messzebb napnyugatnál, hogy Klézse és Lészped, Külsőrekecsin és Pusztina mesz-

szebb van, mint Párizs vagy New York. Nem miattuk: miattunk.

Petrás Mária énekelt, valahonnan egészen távolról, aztán közelebb engedték, köréje gyűltünk, és néztük, néztük szelíden. Ha kellően engedtünk büszkeségünkben, talán be is fogadtuk. Miközben énekelt, Sipos Mihály és Hamar Dániel tekintetét kerestem. Úgy tűnt, ők is nyelik befelé a könnyeket.

Erdély, körül van kerítve húzzák még a hajnalit. A Muzsikás él. Pedig harminc év nagy idő. De a fontos dolgok nem változnak. A zene marad. A hosszúfurulya-szó, a hegedű, a brácsa, a bőgő marad. Marad a gardon, de marad a duda is. A tekerőlant és a tárogató is. A Muzsikás marad. Megvár, és mindig hazakísér.

(Hazafelé - a Muzsikás koncertje a Művészetek Palotájában. 2006. július 13., 19.30.)